



Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (ôsma komora)

zo 17. septembra 2015 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Telekomunikačné siete a služby — Smernice 2002/19/ES, 2002/20/ES, 2002/21/ES a 2002/22/ES — Voľný obeh telekomunikačných koncových zariadení pozemnej mobilnej telekomunikácie — Smernica 1999/5/ES — Daň za používanie zariadení — Všeobecné povolenie alebo licencia na používanie — Zmluva o predplatnom nahrádzajúca všeobecné povolenie alebo licenciu — Odlišné zaobchádzanie s užívateľmi v závislosti od skutočnosti, či uzatvorili zmluvu o predplatnom“

Vo veci C-416/14,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Commissione tributaria regionale di Mestre-Venezia (Taliansko) z 8. augusta 2014 a doručený Súdnemu dvoru 3. septembra 2014, ktorý súvisí s konaním:

Fratelli De Pra SpA,

SAIV SpA

proti

Agenzia Entrate – Direzione Provinciale Ufficio Controlli Belluno,

Agenzia Entrate – Direzione Provinciale Ufficio Controlli Vicenza,

SÚDNY DVOR (ôsma komora),

v zložení: predseda ôsmej komory A. Ó Caoimh, sudcovia C. Toader a C. G. Fernlund (spravodajca),

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Fratelli De Pra SpA a SAIV SpA, v zastúpení: C. Toniolo, C. Basso a G. Toniolo, avvocati,
- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci S. Varone, avvocato dello Stato,

* Jazyk konania: taliančina.

— Európska komisia, v zastúpení: G. Braga da Cruz, L. Nicolae a D. Recchia, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálnej advokátky, že vec bude prejednaná bez jej návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu smernice Európskeho parlamentu a Rady 1999/5/ES z 9. marca 1999 o rádiovom zariadení a koncových telekomunikačných zariadeniach a o vzájomnom uznávaní ich zhody (Ú. v. ES L 91, s. 10; Mim. vyd. 13/023, s. 254), najmä jej článku 8, smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/19/ES zo 7. marca 2002 o prístupe a prepojení elektronických komunikačných sietí a príslušných zariadení (prístupová smernica) (Ú. v. ES L 108, s. 7; Mim. vyd. 13/029, s. 323), smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/20/ES zo 7. marca 2002 o povolení na elektronické komunikačné sieťové systémy a služby (smernica o povolení) (Ú. v. ES L 108, s. 21; Mim. vyd. 13/029, s. 337), zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/140/ES z 25. novembra 2009 (Ú. v. EÚ L 337, s. 37, ďalej len „smernica 2002/20“), smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/21/ES zo 7. marca 2002 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby (rámcová smernica) (Ú. v. ES L 108, s. 33; Mim. vyd. 13/029, s. 349) a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/22/ES zo 7. marca 2002 o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb (smernica univerzálnej služby) (Ú. v. ES L 108, s. 51; Mim. vyd. 13/029, s. 367), zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/136/ES z 25. novembra 2009 (Ú. v. EÚ L 337, s. 11, ďalej len „smernica 2002/22“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Fratelli De Pra SpA (ďalej len „De Pra“) a Agenzia Entrate – Direzione Provinciale Ufficio Controlli Belluno (Daňový úrad – riaditeľstvo provincie Belluno) na jednej strane a SAIV SpA (ďalej len „SAIV“) a Agenzia Entrate – Direzione Provinciale Ufficio Controlli Vicenza (Daňový úrad – riaditeľstvo provincie Vicenza) na druhej strane vo veci zamietnutia návrhov na vrátenie správneho poplatku za koncesie (ďalej len „SPK“), ktoré spoločnosti De Pra a SAIV uhradili z titulu zmlúv o predplatnom na služby mobilných operátorov, týmito finančnými úradmi.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 1999/5

- 3 Odôvodnenie 32 smernice 1999/5 znie: „keďže rádiové zariadenie a telekomunikačné koncové zariadenia, ktoré sú v zhode s príslušnými základnými požiadavkami, by mali byť vo voľnom obehú; keďže takéto zariadenie by sa malo uvádzať do prevádzky podľa svojho určeného účelu; keďže uvedenie do prevádzky môže podliehať povoleniu týkajúcemu sa použitia rádiového spektra a podmienok prevádzky“.
- 4 Článok 1 ods. 1 a 4 tejto smernice stanovuje:

„1. Táto smernica stanovuje regulačný rámec pre uvedenie na trh, voľný pohyb a uvedenie do prevádzky rádiového zariadenia a koncových telekomunikačných zariadení v Spoločenstve.

...

4. Táto smernica neplatí pre zariadenia vymenované v prílohe I.“

5 Článok 8 ods. 1 uvedenej smernice uvádza:

„Členské štáty nesmú na svojom území zakázať, obmedziť alebo brániť uviesť na trh a do prevádzky prístroje označené značkou CE...“

Smernica 2002/19

6 Podľa svojho článku 1 smernica 2002/19 harmonizuje spôsob, akým členské štáty regulujú prístup a prepojenie elektronických komunikačných sietí a pridružených prostriedkov. Týka sa vytvorenia regulačného rámca pre vzťahy medzi poskytovateľmi sietí a služieb. Stanovuje práva a povinnosti pre operátorov a podniky usilujúce o prepojenie a/alebo prístup k ich sieťam a pridruženým prostriedkom.

Smernica 2002/20

7 Článok 2 smernice 2002/20 definuje „všeobecné povolenie“ ako „právny rámec ustanovený členským štátom, zaručujúci práva na poskytovanie elektronických komunikačných sietí alebo služieb a ukladajúci osobitné odvetvové povinnosti, ktoré sa môžu vzťahovať na všetky alebo na osobitné druhy elektronických komunikačných sietí a služieb, v súlade s touto smernicou“.

8 Článok 12 tejto smernice, nazvaný „Správne poplatky“, vo svojom odseku 1 písm. a) stanovuje:

„Akékoľvek správne poplatky, ukladané podnikom poskytujúcim službu alebo sieť podľa všeobecného povolenia, alebo ktorým bolo poskytnuté právo používania, budú:

a) celkovo, pokrývať len administratívne náklady, ktoré sú vynaložené pri riadení, kontrole a vymáhaní plánu všeobecného povolenia a práv na používanie a osobitných povinností, ktoré sú spomenuté v článku 6 ods. 2, ktoré môžu zahŕňať náklady na medzinárodnú spoluprácu, harmonizáciu a normovanie, analýzu trhu, sledovanie zhody a inú kontrolu trhu, ako aj reguláciu práce, vyžadujúcu prípravu a uplatnenie sekundárnych právnych predpisov a správnych rozhodnutí, ako napríklad rozhodnutia o prístupe a prepojení...“

Smernica 2002/22

9 Podľa článku 1 ods. 1 sa smernica 2002/22 vzťahuje na poskytovanie elektronických komunikačných sietí a služieb koncovým užívateľom. Jej cieľom je najmä zaručiť dostupnosť kvalitných verejne dostupných služieb v celej Európskej únii.

10 Podľa jej článku 1 ods. 2 so zreteľom na zabezpečenie poskytovania univerzálnej služby v prostredí otvorených a konkurenčných trhov smernica 2002/22 vymedzuje minimálny súbor služieb špecifikovanej kvality, ku ktorým majú všetci koncoví užívatelia prístup za prijateľné ceny, na základe špecifických vnútroštátnych podmienok, bez deformácie hospodárskej súťaže.

11 Článok 20 tejto smernice s názvom „Zmluvy“ vo svojom odseku 1 upravuje:

„Členské štáty zabezpečia, aby spotrebiteľia a ďalší koncoví užívatelia, ktorí si objednávajú služby poskytujúce pripojenie k verejnej komunikačnej sieti a/alebo verejne dostupné elektronické komunikačné služby a ktorí si tak želajú, mali právo uzatvoriť zmluvu s jedným podnikom alebo viacerými podnikmi poskytujúcimi takéto pripojenie a/alebo služby. V uvedenej zmluve sa v jasnej, úplnej a ľahko prístupnej forme uvedie aspoň:

...“

12 Medzi informáciami vymenovanými v tomto článku 20 ods. 1 sa nachádza: totožnosť a adresa podniku, poskytované služby, podrobnosti o cenách a tarifikách, obdobie trvania zmluvy a podmienky predĺženia a ukončenia služieb a zmluvy.

Talianske právo

13 Článok 1 dekrétu prezidenta republiky č. 641 o správnych poplatkoch za koncesie (decreto del Presidente della Repubblica n. 641, disciplina delle tasse sulle concessioni governative) z 26. októbra 1972 (riadna príloha ku GURI č. 299 z 11. novembra 1972, ďalej len „prezidentský dekrét č. 641/1972“) stanovuje:

„Správne opatrenia a ostatné akty uvedené v pripojenom sadzobníku podliehajú [SPK], a to v rozsahu a spôsobom uvedeným v tomto sadzobníku.“

14 Článok 21 pripojeného sadzobníka k prezidentskému dekrétu č. 641/1972 v znení uplatniteľnom na konania vo veci samej (ďalej len „pripojený sadzobník“) upravuje, že SPK sa vzťahuje na každú „licenciu alebo doklad, ktorý ju nahrádza, na používanie koncových zariadení pre verejnú službu pozemnej mobilnej rádiovkej komunikácie za každý mesiac používania.“

15 Podľa poznámky pod čiarou 1, ktorá sa týka článku 21:

„Poplatok vzťahujúci sa na počet mesiacov užívania, ktoré sa berú do úvahy v každej faktúre, je splatný spolu s cenou predplatného.“

16 Článok 3 ministerskej vyhlášky č. 33/90 o službách pozemnej mobilnej rádiovkej komunikácie stanovuje:

„Účastník môže nadobudnúť užívateľské koncové zariadenia a zabezpečiť ich údržbu sám alebo prostredníctvom koncesionára, spoločnosti SIP (Società italiana per l'esercizio telefonico). Koncesionárskej spoločnosti SIP prináleží, aby užívateľovi vydala doklad, osvedčujúci jeho postavenie účastníka, predplatiteľa služby. Uvedený doklad, ktorý plne nahrádza licenciu na prevádzku rádiovkej stanice, obsahuje údaje o druhu koncového zariadenia a príslušnom typovom schválení, pričom účastník je povinný ho predložiť na vyžiadanie orgánu verejnej moci.“

17 Článok 8 legislatívneho dekrétu č. 269/2001, ktorým sa vykonáva smernica 1999/5, znie:

„Nezakazuje sa, nebráni sa a neobmedzuje sa uviesť na trh a do prevádzky prístroje označené značkou CE, ktorá svedčí o ich zhode s ustanoveniami tohto dekrétu.“

18 Článok 160 legislatívneho dekrétu č. 259 o kódexe elektronických komunikácií (decreto legislativo n. 259 – Codice delle comunicazioni elettroniche) z 1. augusta 2003 (riadna príloha ku GURI č. 214 z 15. septembra 2003) znie:

„1. Pri každej rádiovkej stanici, na ktorej prevádzku bolo udelené všeobecné povolenie, sa musí nachádzať príslušná licencia vydaná ministerstvom.

2. V prípade prijímacích staníc rádiovkej služby slúži ako licencia doklad o predplatnom.“

19 Článok 2 ods. 4 zákonného dekrétu č. 4/2014 zmeneného na zákon č. 50/2014 stanovuje:

„V dôsledku účinkov článku 21 pripojeného sadzovníka [k dekrétu prezidenta republiky č. 641/1972] sa ustanovenia článku 160 legislatívneho dekrétu [č. 259/2003] vykladajú tak, že za rádiové stanice sa považujú aj koncové zariadenia pre službu pozemnej mobilnej rádiovkej komunikácie.“

Spory vo veciach samých a prejudiciálne otázky

20 Spoločnosti De Pra a SAIV požiadali jednotlivo Daňový úrad – riaditeľstvo provincie Belluno a Daňový úrad – riaditeľstvo provincie Vicenza o vrátenie súm, ktoré uhradili ako SPK. V dôsledku zamietnutia týmito finančnými úradmi každá zo spoločností podala vo veci odvolanie na Commissione tributaria regionale di Mestre-Venezia.

21 Na podporu svojich odvolaní tvrdili, že zásada voľného pohybu a uvedenia do prevádzky koncových zariadení, ktorú upravuje smernica 1999/5, je v rozpore so správnymi opatreniami, ako všeobecné povolenie alebo licencia, podľa talianskej právnej úpravy. Domnievajú sa, že SPK je potrebné považovať za daň, tieto spoločnosti zastávali názor, že v prípade neexistencie určujúcej skutočnosti majú nárok na vrátenie súm uhradených z titulu tejto dane.

22 Hoci vnútroštátny súd cituje vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania uznesenia Agricola Esposito (C-492/09, EU:C:2010:766) a Umbra Packaging (C-355/13, EU:C:2013:867) týkajúce sa dane, akou je SPK, domnieva sa, že od vyhlásenia týchto uznesení vznikli nové skutočnosti, ktoré mu neumožňujú rozhodnúť v sporoch, ktoré mu boli predložené. V tejto súvislosti poukazuje na tieto tri skutočnosti.

23 Po prvé Súdny dvor v týchto uzneseniach nerozhodoval o súlade dane, ako je SPK, so smernicou 1999/5.

24 Po druhé Talianska republika prijala článok 2 ods. 4 zákonného dekrétu č. 4/2014, zmeneného na zákon č. 50/2014, až po vyhlásení uvedených uznesení.

25 Po tretie Corte suprema di cassazione (Kasačný súd), ktorý zasadal v spojených komorách, v rozhodnutí z 2. mája 2014, ktoré bolo tiež prijaté po vyhlásení týchto uznesení, rozhodol, že smernica 1999/5 nie je nadradená smerniciam 2002/19, 2002/20, 2002/21 a 2002/22 (ďalej len spolu „smernice o sieťach“), na ktoré sa odvolávajú spoločnosti De Pra a SAIV, a že všeobecné povolenie alebo licencia tak bolo na používanie predmetných koncových zariadení v zmysle smernice 2002/20 nevyhnutné.

26 Za týchto okolností Commissione tributaria regionale di Mestre-Venezia rozhodol prerušiť konanie a položil Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Je s právom Únie (smernicou 1999/5, ako aj smernicami [o sieťach]) zlučiteľná vnútroštátna právna úprava, vzťahujúca sa na koncové zariadenia pre službu pozemnej mobilnej rádiovkej komunikácie a vyplývajúca z ustanovenia:

- článku 2 ods. 4 zákonného dekrétu č. 4/2014, zmeneného na zákon č. 50/2014, v spojení s
- článkom 160 legislatívneho dekrétu č. 259/2003 a
- článkom 21 [pripojeného sadzobníka],

ktorá prirovnáva koncové zariadenia k rádiovým staniciam, s tým dôsledkom, že vo vzťahu k užívateľovi stanovuje povinnosť získať nielen všeobecné povolenie, ale aj príslušnú licenciu na prevádzku rádiovkej stanice, ktoré majú slúžiť ako základ zdanenia?

Je z tohto dôvodu zlučiteľná s právom Únie, a to pokiaľ ide konkrétne o používanie koncových zariadení, požiadavka Talianskej republiky uložiť užívateľom týchto zariadení povinnosť získať všeobecné povolenie a licenciu pre rádiovú stanicu, a to v situácii, keď sa uvedenie na trh, voľný pohyb a uvedenie do prevádzky v prípade koncových zariadení plne spravuje právom Únie (smernica 1999/5), ktoré všeobecné povolenie a/alebo licenciu nijako neupravuje?

Všeobecné povolenie a licenciu pritom vnútroštátne právo stanovuje:

- napriek skutočnosti, že všeobecné povolenie je opatrením, ktoré sa nedotýka užívateľov koncových zariadení, ale iba podnikov, ktorých zámerom je poskytovať siete a služby elektronickej komunikácie (články 1 až 3 smernice 2002/20),
- napriek tomu, že koncesia sa stanovuje v prípade individuálnych práv na používanie rádiových frekvencií a práv na používanie čísel, t. j. situácií, ktoré v nijakom prípade nesúvisia s používaním koncových zariadení,
- napriek skutočnosti, že legislatíva Únie nepredpisuje v prípade koncových zariadení nijakú povinnosť získať všeobecné povolenie alebo licenciu,
- napriek tomu, že podľa článku 8 smernice 1999/5 členské štáty „nesmú na svojom území zakázať, obmedziť alebo brániť uviesť na trh a do prevádzky prístroje označené značkou CE“, a
- napriek vecnej a regulačnej odlišnosti a rozdielom medzi rádiovou stanicou a koncovými zariadeniami pre službu pozemnej mobilnej rádiovkej komunikácie, ktoré nie sú podobné?

2. Je s právom Únie (smernicou 1999/5 a smernicou 2002/20, najmä s jej článkom 20) zlučiteľná vnútroštátna právna úprava vyplývajúca z ustanovenia:

- článku 2 ods. 4 zákonného dekrétu č. 4/2014, zmeneného na zákon č. 50/2014, v spojení s
- článkom 160 legislatívneho dekrétu č. 259/2003,
- článkom 21 [pripojeného sadzobníka] a
- článkom 3 ministerskej vyhlášky č. 33/1990,

na základe ktorej

- môže zmluva uvedená v článku 20 [smernice 2002/22] – uzatvorená medzi operátorom a užívateľom s cieľom úpravy obchodných vzťahov medzi spotrebiteľmi a koncovými užívateľmi s jedným podnikom alebo viacerými podnikmi poskytujúcimi pripojenie a príslušné služby – platiť ‚sama osebe‘ aj ako doklad, ktorý nahrádza všeobecné povolenie a/alebo licenciu na prevádzku rádiovkej stanice, bez akéhokoľvek zásahu alebo činnosti či kontroly orgánu verejnej moci?
 - musí zmluva obsahovať aj údaje o druhu koncového zariadenia a príslušnom typovom schválení (ktoré článok 8 smernice [1999/5] nevyžaduje)?
3. Sú s predpismi práva Únie uvedenými vyššie zlučiteľné ustanovenia článku 2 ods. 4 zákonného dekrétu č. 4/2014, zmeneného na zákon č. 50/2014, v spojení s článkom 160 legislatívneho dekrétu č. 259/2003 a článkom 21 [pripojeného sadzobníka], ktoré stanovujú povinné všeobecné povolenie a následnú licenciu na prevádzku rádiovkej stanice iba vo vzťahu k určitej kategórii užívateľov, t. j. účastníkov zmluvného vzťahu formálne nazvaného predplatné, kým všeobecné povolenie ani licenciu nepotrebujú iní užívatelia služieb elektronickej komunikácie na základe zmluvy, a to iba z dôvodu, že ich zmluvný vzťah má iný názov (t. j. predplatená alebo paušálna služba)?
4. Bráni článok 8 smernice 1999/5 vnútroštátnej právnej úprave, obsiahnutej v článku 2 ods. 4 zákonného dekrétu č. 4/2014, zmeneného na zákon č. 50/2014, článku 160 legislatívneho dekrétu č. 259/2003 a článku 21 [pripojeného sadzobníka], týkajúcej sa:
- postupu správneho orgánu smerujúceho k vydaniu všeobecného povolenia a licencie na prevádzku rádiovkej stanice,
 - zaplatenia správneho poplatku za vydanie týchto aktov,
- keďže ide o konanie, ktoré môže predstavovať obmedzenie uvádzania do prevádzky, používania a voľného pohybu koncových zariadení?“

O prejudiciálnych otázkach

Úvodné pripomienky

- 27 Svojimi prvými troma prejudiciálnymi otázkami sa vnútroštátny súd pýta Súdneho dvora na zlučiteľnosť talianskej právnej úpravy s pravidlami práva Únie. Je však potrebné pripomenúť, že Súdnemu dvoru neprináleží, aby v rámci prejudiciálneho konania rozhodoval o zlučiteľnosti vnútroštátneho práva s týmito pravidlami. Naopak Súdny dvor je príslušný poskytnúť vnútroštátnemu súdu všetky výkladové prvky vyplývajúce z práva Únie, ktoré mu umožnia posúdiť tento súlad na účely rozhodnutia sporu, v ktorom rozhoduje (pozri rozsudok *Transportes Urbanos y Servicios Generales*, C-118/08, EU:C:2010:39, bod 23 a citovanú judikatúru, ako aj uznesenie *Agricola Esposito*, C-492/09, EU:C:2010:766, bod 19).

O prvej a štvrtej prejudiciálnej otázke

- 28 Svojou prvou a štvrtou otázkou, ktoré je potrebné skúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa smernica 1999/5, najmä jej článok 8, a smernice o sieťach majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave týkajúcej sa uplatnenia dane, akou je SPK, v zmysle ktorej je používanie koncových zariadení pozemnej mobilnej rádiovkej komunikácie v rámci zmluvy o predplatnom podriadené všeobecnému povoleniu alebo licencií, ako aj uhradeniu tejto dane.

- 29 Súdny dvor v uznesení Agricola Esposito (C-492/09, EU:C:2010:766) už rozhodol, že dve zo smerníc o sieťach, t. j. smernice 2002/20 a 2002/21, nebránia dani, akou je SPK. Túto analýzu potvrdil, pokiaľ ide o smernicu 2002/20, aj v uznesení Umbra Packaging (C-355/13, EU:C:2013:867).
- 30 V prejednávanej veci sa vnútroštátny súd pýta, či smernica 1999/5, ako aj smernice o sieťach bránia vnútroštátnej právnej úprave, akou sú ustanovenia upravujúce SPK, pričom v tejto súvislosti zdôrazňuje, že táto právna úprava stanovuje povinnosť nie len uhradiť SPK, ale najmä získať administratívne povolenie. Tento súd tiež poukazuje na údajné zmeny v talianskom práve v porovnaní so situáciou existujúcou v čase vyhlásenia týchto uznesení.
- 31 Pokiaľ ide o zmeny nachádzajúce sa v bodoch 24 a 25 tohto rozsudku a týkajúce sa prijatia článku 2 ods. 4 zákonného dekrétu č. 4/2014, zmeneného na zákon č. 50/2014, ako aj uvedené v rozhodnutí Corte suprema di cassazione, je však potrebné konštatovať, že nemajú vplyv na výklad smerníc 2002/20 a 2002/21, ktorý poskytol Súdny dvor v uvedených uzneseniach.
- 32 Z informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom totiž vyplýva, že zmeny talianskeho práva, na ktoré poukazuje, sa týkajú výkladu existujúcej právnej úpravy a nepridávajú žiadnu novú povinnosť.

O smernici 1999/5

- 33 V súlade so svojim odôvodnením 32 smernica 1999/5 zabezpečuje voľný obeh telekomunikačných koncových zariadení, ktoré sú v zhode s určitými základnými požiadavkami definovanými v tejto smernici. Podľa svojho článku 1 tak táto smernica stanovuje regulačný rámec pre uvedenie na trh, voľný pohyb a uvedenie do prevádzky v Únii najmä týchto zariadení. Článok 8 uvedenej smernice s názvom „Voľný pohyb prístrojov“ spresňuje, že členské štáty nesmú na svojom území zakázať, obmedziť alebo brániť uviesť na trh a do prevádzky prístroje označené značkou CE uvedenou v prílohe VII, ktorá svedčí o ich zhode so všetkými ustanoveniami smernice 1999/5.
- 34 Vnútroštátny súd sa pýta, či uloženie povinnosti získať povolenie a uhradiť daň, akou je tá stanovená v právnej úprave vo veci samej, nevytvára prekážku voči uplatneniu tejto smernice a najmä jej článku 8.
- 35 Pokiaľ ide o existenciu povinnosti pre konečného spotrebiteľa získať povolenie, je potrebné uviesť, že podľa vnútroštátneho súdu Corte suprema di cassazione rozhodol, že zmluva o predplatnom, ktorú navrhol prevádzkovateľ telekomunikačnej siete, je právnym titulom, ktorý umožňuje tomuto spotrebiteľovi používať koncové zariadenie a nahrádza vo svojich účinkoch licenciu nazývanú „licencia na prevádzku rádiovkej stanice“. Z druhej prejudiciálnej otázky vyplýva, že táto zmluva môže platiť sama osebe aj ako doklad, ktorý nahrádza všeobecné povolenie a/alebo licenciu na prevádzku rádiovkej stanice, bez akéhokoľvek zásahu alebo činnosti či kontroly orgánu.
- 36 Vo svojich písomných pripomienkach spoločnosti De Pra a SAIV uviedli v rovnakom zmysle, že vnútroštátny zákonodarca vytvoril právnú fikciu s jediným cieľom zachovať určujúcu skutočnosť na výber SPK pri uzatvorení zmlúv o predplatnom na služby mobilných operátorov. Zdôrazňujú, že úrady v tejto súvislosti nevykonali žiadnu osobitnú činnosť.
- 37 Zdá sa, že v situácii, keď úrady nevyžadovali žiadne schválenie alebo dokument, zmluva o predplatnom platila ako povolenie alebo licencia na prevádzku rádiovkej stanice a slúžila ako určujúca skutočnosť na výber SPK.
- 38 Ak je to tak, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu, takáto právna úprava nestanovuje žiadny zásah úradov, ktorý by mohol vytvárať prekážku voľného obehu týchto zariadení a obmedzovať smernicu 1999/5.

39 Pokiaľ ide ďalej o uplatnenie dane, akou je SPK, táto sa neuplatňuje na koncové zariadenia pozemnej mobilnej rádiovkej komunikácie, ale na zmluvy o predplatnom, ktoré stanovujú používanie týchto zariadení. Je potrebné konštatovať, že takého zdanenie nezaťažuje predaj uvedených koncových zariadení, ktoré môžu byť v Taliansku predané aj bez povinnosti uzavrieť zmluvu o predplatnom, a v každom prípade sa neuplatňuje na koncové zariadenia pochádzajúce z iných členských štátov, takže nepredstavuje prekážku voľného obehu týchto zariadení.

O smerniciach o sieťach

40 Pokiaľ ide po prvé o smernice 2002/20 a 2002/21, je potrebné v prvom rade pripomenúť, že Súdny dvor už rozhodol, že sa neuplatňujú na daň, akou je SPK, ktorá sa týka používania koncových zariadení pozemnej mobilnej rádiovkej komunikácie. Súdny dvor sa totiž domnieval, že takáto daň nemá ako základ dane poskytovanie elektronických komunikačných sietí a služieb a že súkromné používanie mobilných telekomunikačných služieb predplatiteľom nepredpokladá poskytovanie elektronických komunikačných sietí a služieb v zmysle smernice 2002/20 (uznesenie Agricola Esposito, C-492/09, EU:C:2010:766, bod 35). Súdny dvor navyše rozhodol, že smernica 2002/21 sa neuplatňuje na zariadenia, ktoré spadajú do pôsobnosti smernice 1999/5, ktorá upravuje používanie koncových telekomunikačných zariadení určených na súkromné použitie, medzi ktoré patria aj mobilné telefóny (uznesenie Agricola Esposito, C-492/09, EU:C:2010:766, bod 42).

41 Ďalej je potrebné dodať, že nemožno prijať tvrdenie spoločností De Pra a SAIV, podľa ktorého daň, akou je SPK, je v rozpore s článkom 12 smernice 2002/20, keďže nie je správnym poplatkom, ktorý má formu odmeny a pokrýva len administratívne náklady, ktoré sú vynaložené pri riadení, kontrole a vymáhaní plánu všeobecného povolenia. Súdny dvor totiž už predtým rozhodol, že daň, pri ktorej určujúca skutočnosť, na základe ktorej vzniká daňová povinnosť, nie je spojená s konaním o vydanie všeobecného povolenia umožňujúceho vstup na trh so službami elektronickej komunikácie, ale súvisí s používaním mobilných telekomunikačných služieb poskytovaných operátormi a v konečnom dôsledku ju znáša užívateľ týchto služieb, nepatrí do pôsobnosti tohto článku 12 (pozri rozsudok Vodafone Malta a Mobisle Communications, C-71/12, EU:C:2013:431, bod 25, ako aj 29).

42 Nakoniec, pokiaľ ide o povinnosť získať všeobecné povolenie, ktorá nie je upravená v smernici 2002/20 a ktoré s ňou môže byť v rozpore, je potrebné uviesť, ako vyplýva z bodov 35 až 37 tohto rozsudku, že všeobecné povolenie, akým je to vo veci samej, ktoré nahrádza zmluva o predplatnom, slúži len ako určujúca skutočnosť na výber SPK. Jeho cieľom tak nie je povoliť poskytovanie sieťových služieb, a preto nie je v rozpore s povinnosťami vyplývajúcimi z tejto smernice.

43 Pokiaľ ide po druhé o smernice 2002/19 a 2002/22, je potrebné uviesť, že podľa svojho článku 1 smernica 2002/19 harmonizuje spôsob prístupu a prepojenie elektronických komunikačných sietí a pridružených prostriedkov. Týka sa vytvorenia regulačného rámca pre vzťahy medzi poskytovateľmi sietí a služieb, a nie použitia mobilných telefónnych prístrojov koncovými užívateľmi.

44 Smernica 2002/22 sa podľa svojho článku 1 vzťahuje na poskytovanie elektronických komunikačných sietí a služieb koncovým užívateľom. Jej cieľom je zaručiť dostupnosť kvalitných verejne dostupných služieb v celej Únii. Pokiaľ ide o zabezpečenie poskytovania univerzálnej služby, vymedzuje minimálny súbor služieb špecifikovanej kvality, ku ktorým majú všetci koncoví užívatelia prístup za prijateľné ceny, na základe špecifických vnútroštátnych podmienok, bez deformácie hospodárskej súťaže.

45 Táto smernica tak upravuje minimálne normy a nezakazuje uplatnenie iných opatrení, predovšetkým finančnej povahy, bez vplyvu na tieto normy.

46 Preto je na prvú a štvrtú prejudiciálnu otázku potrebné odpovedať, že smernica 1999/5, najmä jej článok 8, a smernice o sieťach sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave týkajúcej sa uplatnenia dane, akou je SPK, v zmysle ktorej je používanie koncových zariadení

pozemnej mobilnej rádiovkej komunikácie v rámci zmluvy o predplatnom podriadené všeobecnému povoleniu alebo licencií, ako aj uhradeniu tejto dane, ak samotná zmluva o predplatnom platí ako licencia alebo všeobecné povolenie a ak sa v tejto súvislosti nevyžaduje žiadny zásah úradov.

O druhej prejudiciálnej otázke

- 47 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 20 smernice 2002/22 a článok 8 smernice 1999/5 vykladať v tom zmysle, že na účely uplatnenia dane, akou je SPK, bráni nahradeniu všeobecného povolenia alebo licencie na prevádzku rádiovkej stanice zmluvou o predplatnom na služby mobilných operátorov, ktorá musí navyše obsahovať druh dotknutého koncového zariadenia a jeho príslušné typové schválenie.
- 48 Pokiaľ ide na úvod o nahradenie všeobecného povolenia alebo licencie na prevádzku rádiovkej stanice takouto zmluvou o predplatnom na účely uplatnenia dane, akou je SPK, stačí pripomenúť, že smernica 2002/22 sa vzťahuje na poskytovanie elektronických komunikačných sietí a služieb koncovým užívateľom a že neupravuje zdanenie, akým je to vo veci samej. Z toho vyplýva, že táto smernica nebráni, aby vnútroštátny zákonodarca určil za určujúcu skutočnosť na výber tejto dane zmluvu o predplatnom uzatvorenú medzi poskytovateľom mobilných telekomunikačných služieb a užívateľom koncového zariadenia, pričom táto zmluva môže predstavovať všeobecné povolenie, ktoré je zaťažené uvedenou daňou.
- 49 Pokiaľ ide o obsah zmluvy o predplatnom, článok 20 smernice 2002/22 uvádza skutočnosti, ktoré musí táto zmluva „aspoň“ obsahovať.
- 50 Zo znenia článku 20 tak vyplýva, že tento článok nebráni, aby vnútroštátna právna úprava stanovovala, že zmluvy o predplatnom na služby mobilných operátorov musia okrem skutočností uvedených v smernici 2002/22 obsahovať aj iné údaje, ako sú druh dotknutého koncového zariadenia a príslušné typové schválenie. Tiež z neho vyplýva, že tieto dodatočné údaje nepredstavujú prekážku voľného obehu predmetných zariadení v rozpore s článkom 8 smernice 1999/5.
- 51 Preto je na druhú otázku potrebné odpovedať, že článok 20 smernice 2002/22 a článok 8 smernice 1999/5 sa má vykladať v tom zmysle, že na účely uplatnenia dane, akou je SPK, nebráni nahradeniu všeobecného povolenia alebo licencie na prevádzku rádiovkej stanice zmluvou o predplatnom na služby mobilných operátorov, ktorá musí navyše obsahovať druh dotknutého koncového prístroja a jeho príslušné typové schválenie.

O tretej prejudiciálnej otázke

- 52 Svoju treťou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má právo Únie, ako vyplýva zo smernice 1999/5, zo smerníc o sieťach a z článku 20 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) vykladať v tom zmysle, že bráni odlišnému zaobchádzaniu s užívateľmi koncových zariadení pozemnej mobilnej rádiovkej komunikácie v závislosti od skutočnosti, či uzatvorili zmluvu o predplatnom na služby mobilných operátorov alebo si kúpili tieto služby vo forme predplatených, prípadne dobíjateľných kariet, pričom iba prví z užívateľov sú zaviazaní právnou úpravou, ako je tá stanovujúca SPK.
- 53 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že článok 20 Charty stanovuje, že pred zákonom sú si všetci rovní. Podľa článku 51 Charty sa však jej ustanovenia vzťahujú na členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie. Ak však v prejednávanej veci, ako vyplýva z odpovede na prvú a štvrtú prejudiciálnu otázku, smernice o sieťach a smernica 1999/5 neupravujú uplatnenie dane, akou je tá vo veci samej, a ak zo spisu predloženého Súdnemu dvoru nevyplýva, že uvedená právna úprava vykonáva právo Únie, nie je možné toto ustanovenia uplatniť na takúto právnu úpravu.

- 54 Okrem toho, keďže sa táto otázka týka jedine uplatnenia pravidla stanovujúceho administratívne povolenie pre predplatiteľov mobilných telekomunikačných služieb, je potrebné pripomenúť, ako vyplýva z bodu 38 tohto rozsudku, že v praxi sa nevyžaduje žiadny zásah úradov vzhľadom na skutočnosť, že samotná zmluva o predplatnom nahrádza povolenie.
- 55 Z toho vyplýva, že na tretiu prejudiciálnu otázku je potrebné odpovedať, že v prípadoch, ako sú tie vo veciach samých, sa má právo Únie, ako vyplýva zo smernice 1999/5, zo smerníc o sieťach a z článku 20 Charty, vykladať v tom zmysle, že nebráni odlišnému zaobchádzaniu s užívateľmi koncových zariadení pozemnej mobilnej rádiovkej komunikácie v závislosti od skutočnosti, či uzatvorili zmluvu o predplatnom na služby mobilných operátorov alebo si kúpili tieto služby vo forme predplatených, prípadne dobíjateľných, kariet, pričom prví z užívateľov sú zaviazaní právnou úpravou, ako je tá stanovujúca SPK.

O trovách

- 56 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (ôsma komora) rozhodol takto:

1. Tieto smernice:

- **smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/5/ES z 9. marca 1999 o rádiovom zariadení a koncových telekomunikačných zariadeniach a o vzájomnom uznávaní ich zhody, najmä jej článok 8,**
- **smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/19/ES zo 7. marca 2002 o prístupe a prepojení elektronických komunikačných sietí a príslušných zariadení (prístupová smernica),**
- **smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/20/ES zo 7. marca 2002 o povolení na elektronické komunikačné sieťové systémy a služby (smernica o povolení), zmenená a doplnená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/140/ES z 25. novembra 2009,**
- **smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/21/ES zo 7. marca 2002 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby (rámcová smernica) a**
- **smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/22/ES zo 7. marca 2002 o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb (smernica univerzálnej služby), zmenená a doplnená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/136/ES z 25. novembra 2009,**

nebránia vnútroštátnej právnej úprave týkajúcej sa uplatnenia dane, akou je správny poplatok za koncesie, v zmysle ktorej je používanie koncových zariadení pozemnej mobilnej rádiovkej komunikácie v rámci zmluvy o predplatnom podriadené všeobecnému povoleniu alebo licencií, ako aj uhradeniu tejto dane, ak samotná zmluva o predplatnom platí ako licencia alebo všeobecné povolenie a ak sa v tejto súvislosti nevyžaduje žiadny zásah úradov.

2. Článok 20 smernice 2002/22, zmenenej a doplnenej smernicou 2009/136, a článok 8 smernice 1999/5 sa majú vykladať v tom zmysle, že na účely uplatnenia dane, akou je správny poplatok za koncesie, nebránia nahradeniu všeobecného povolenia alebo licencie na prevádzku rádiovkej stanice zmluvou o predplatnom na služby mobilných operátorov, ktorá musí navyše obsahovať druh dotknutého koncového prístroja a jeho príslušné typové schválenie.
3. V prípadoch, ako sú tie vo veciach samých, sa má právo Únie, ako vyplýva zo smerníc 1999/5, 2002/19, 2002/20, zmenenej a doplnenej smernicou 2009/140, smerníc 2002/21 a 2002/22, zmenenej a doplnenej smernicou 2009/136, ako aj z článku 20 Charty základných práv Európskej únie, vykladať v tom zmysle, že nebráni odlišnému zaobchádzaniu s užívateľmi koncových zariadení pozemnej mobilnej rádiovkej komunikácie v závislosti od skutočnosti, či uzatvorili zmluvu o predplatnom na služby mobilných operátorov alebo si kúpili tieto služby vo forme predplatených, prípadne dobíjateľných kariet, pričom iba prví z užívateľov sú zviazaní právnou úpravou, ako je tá stanovujúca správny poplatok za koncesie.

Podpisy